

သိန်ထိုက် စာပေ

ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ သရုပ်ဖော်

ဆွေမင်းဝန်ပြု၊
မြိုင်ရာဇာ

အာဇာ

ကျွန်ုပ်နှင့်
ဝင်လယ်မှသုံး

အခန်း ၁။ ကျွန်ုပ်နှင့်သူစိမ်းပြင်ပြင်ဖြစ်သွားသောရွာသားများ

ယခုတစ်ခေါက်တောတွင်းခရီးကား နတ်ကောင်းဒေဝတာ
ဖေးမဝိုင်းဝန်းကြသည်ထင့်။ ကြည့်လော့.... ကျွန်ုပ်ခုံး
ပေါ်တွင် ပါလာသည်က... တောတွင်းမှ ရရှိခဲ့သော...
ကျားပေါက် အသေတစ်ကောင်...

မသေးမျှင် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်
ပါလေတော့... ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့...

တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရွာဖက်လှမ်းခဲ့ရင်း... အထင်ကြီး
သောမျက်လုံးများဖြင့်... ကျွန်ုပ်အားကြည့်ကာ ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်
ကြမည့် ရွာသူရွာသားတို့၏ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်ရင်း
နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလှိုက်မိချေတော့၏။

သို့သော် ရွာတွင်းဝင်မိ၍ ဦးဆုံးတွေ့လိုက်
ရသူက... ဖိုးစိန်။ ဖိုးစိန်ကား ကျွန်ုပ်နှင့်
ကျားသေကို စိတ်မဝင်စားရုံမက... မျက်နှာ
ပင် ရွဲသွားတော့၏။

နောက်တစ်ယောက်။ ထိုနည်း
လည်းကောင်း။ သူတို့မျက်နှာများ
က... ကျွန်ုပ်ကို အထင်သေးသလိုလို
ရွံ့ရှာပေသလိုလို...

သားကောင်ကြီးကြီးရဟောတိုင်း
တစ်ရွာလုံးကို အနည်းနှင့်အများ
ဝေငှ နေကျမို့... ကျွန်ုပ်
သားကောင်ကြီးကြီးရဟောတိုင်း
ဝမ်းသာ အားရရှိနေတတ်
သော ရွာသားများကား....
ယနေ့မည်သို့ဖြစ်လေ
သနည်း။

လူပျိုကြီးစောတင်မောင် အိမ်ရှေ့အရောက်ဝယ်
လူပျိုကြီးကို အသင့်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကပ်
ဦးခွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

အလို၊ အံ့ဖွယ်ကောင်းလေခွ... လူပျိုကြီးကား
ကျွန်ုပ်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ဖက်သို့
ချာ ခနဲ လှည့်သွားတော့၏။ တံတွေးကိုပင်
ရွံရှာဟန်တွေ့လိုက်ချေ၏။

ထူးဆန်းလှသော သူတို့တွေ၏
ပြုမူပုံကြောင့် ကျွန်ုပ်ခဦးစားမရ
ဖြစ်ရတော့၏။

မှားယွင်းစရာမရှိဘဲ အကြောင်းမမြင်
စိုက်ကလေး မပါဘဲ တောထဲတွင်
ခုန်ရက်မှု အမဲလိုက်ခရီးရှည်
ခဲ့သည်မှအပ အခြားဘာမှမရှိ။

ကျွန်ုပ်ကား အံ့သြခြင်း
မက... အံ့သြခြင်းကြီးစွာ
ဖြစ်ရချေပြီ....
ဆရာလေး ကိုကြည့်နိုင်
မှားယွင်း... အခြားသူများ
နည်းတူ ကျွန်ုပ်ကိုမြင်
လိုက်သည် နှင့် မျက်နှာ
လှဲကာ ထွက်သွားတော့
၏။

အခြားသူများကိုအသာထား...
ဆရာလေးနှင့် လူပျိုကြီးကပါ
ဆက်ဆံရေးကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ
ခဉ်းစားမရ ပြစ်နေတော့၏။

ခဉ်းစားတိုင်းလည်းမနေချင်တော့... အခြားသူတွေ
ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း မသေးမျှင် ပြောင်းစရာ
အကြောင်းမမြင်။

မရရင် မျက်နှာရှစ်ခေါက်
ချိုး... ရရင် မျက်နှာက...
အပြုံးအိုးဟင်းဟင်း...

ကျား...
ကျား...

သူ့ မျက်နှာသော်တာလကို
ဝင်းပစေမည့် ကျားသေကား
ကျွန်ုပ်ပခုံး ထက်ဝယ်
ပါလာပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဟဲ့...

မသေးမျှင်ရေ... ကိုကိုတွတ်ပြန်လာပြီလေ

အသံကို
စာနေတာပဲ

အထင်နှင့် အမြင်ကားလွဲလေစွ။
ကျွန်ုပ်နှင့် ကျားသေကိုမြင်လျှင်
ထန်ပျက်အိုးထဲမှောက်ကျ
သောမျက်နှာဖြင့် ဆီးကြိုနေ
လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားမိ
သော မသေးမျှင်မှာ...

ယခုတော့... ကျွန်ုပ်ခေါင်းကိုမသိကျိုးကျွံပြုရင်း
တစ်ဖက်သို့လှည့်ထိုင်နေ၏။

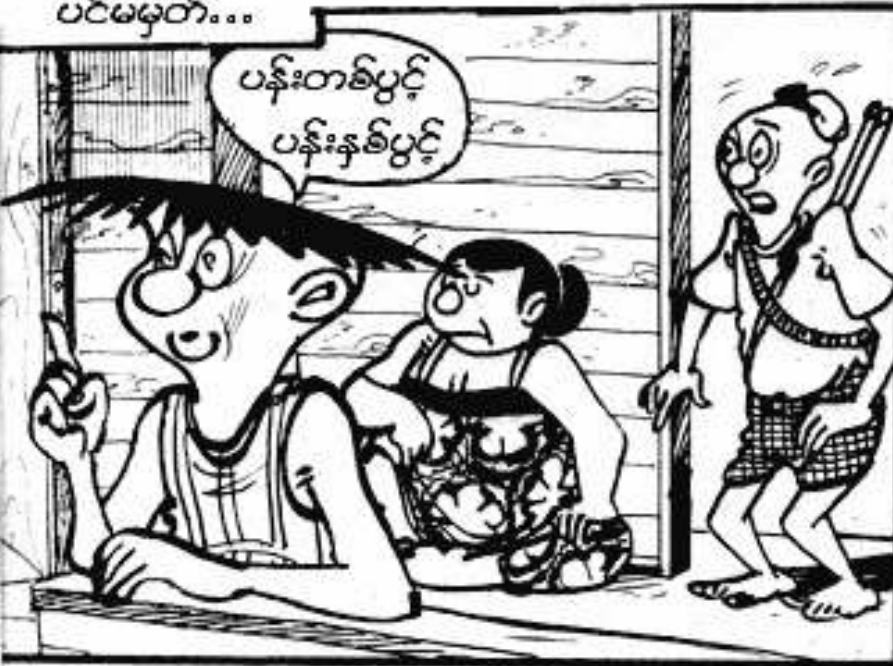
ဗိုက်ကလေးကလည်း ကျွန်ုပ်ခေါင်းသံကို မကြား
သလိုပြုရင်း ပြတင်းပေါက်မှ ဟိုဒီကြည့်သလို
ပြုနေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နားမလည်နိုင်ခွာ
မေးမိတော့၏။

အမေးသာရှိသည်။ အဖြေကမလော... သင်းတို့
သည် ကျွန်ုပ်ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေသည်
ပင်မမှတ်...

ပန်းတစ်ပွင့်
ပန်းနှစ်ပွင့်

အကျိုးအကြောင်းမသိရဘဲ
တစ်ဖက်သတ်ဆန့်ကျင်ခံနေ
ရ၍... ကျွန်ုပ်စိတ်မရှည်တော့။

ဟေ့... ဗိုက်ကလေး
မသေးမျှင် ဘာတွေဖြစ်
နေကြတာလဲကွ..

ကျွန်ုပ်ပြန်လာတာကို
နှုတ်မဆက်နိုင်... စကား
မပြောနိုင်ဖြစ်နေကြတာ...
ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ...

ကျွန်ုပ်၏ အသံကျယ်လိုက်တော့မှ ဗိုက်ကလေးက
စိတ်မပါသလို ကျွန်ုပ်ဖက်လှည့်လာပြီး..

ဦးတွတ်ပီ
အပြစ်ဦးတွတ်ပီ
သိမှာပေါ့ဗျာ..

အလို.. ဦးတွတ်ပီ ဆိုပါလား... တစ်သက်လုံး
လေးစားသမှု နှင့် ဆရာတွတ်သာခေါ်ခဲ့သော
ဗိုက်ကလေးကား အခေါ်အဝေါ်ပင်ပြောင်းနေ
ချေပါပကော... ပို၍နားမလည်နိုင်တော့...

ဟ... နေပါဦးဗိုက်ကလေး
မင်းက ကျွန်ုပ်ကို...
ဦးတွတ်ပီတွေ ဘာတွေ
တောင် ခေါ်လို့ပါလား

ကျွန်ုပ် ဘာတွေ အပြစ်လုပ်မိလို့လဲ...
ဒီတစ်ခေါက်အမဲလိုက်တာ... မင်းကို
မခေါ်လို့လား..

အဲဒါကတော့ အပြစ်လား
တောထဲမလိုက်ရရင် မင်းက...
ပိုတောင် ကြိုက်သေးတာပဲ
မဟုတ်လား..

တောထဲမလိုက်ရတာ အသက်ဘေး
နီးတယ်... ဒီက မိန်းမတောင်မရ
သေးဘူး... ဆတွတ်ပဲ သွားနော်
ဟီး... ဟီး... တာတာ...

ပြီး... ခေါ်မသွားတာကလဲ.. မင်း
ဆရာလေးနဲ့ ကျောင်းခြံစည်းရိုး
ကာ ခရုရှိတယ်ဆိုလို့ ပါကွာ...

ဒီမှာ
ကတွတ်ပီ..

၈

၉

မသေးမျှင် ခကားကြားရမှပင်...
တောထဲတွင် ကြုံခဲ့ရသော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို...
ကျွန်ုပ် သတိရမိတော့၏။

အင်း... အဲဒီနဲ့ များ
ပတ်သက်နေသလား

သူကြီးနှင့် တွေ့မှသာ ယခုအရုပ်ထုပ်
ရှင်းပေတော့မည်မို့...

ကောင်းပြီ.. ကျွန်ုပ် သူကြီးနဲ့ သွား
တွေ့လိုက်မယ်... ဒီပေမယ်

မျှင် သိထားဖို့က
ကိုကိုတွတ်ဟာ
အဲဒီလို လူစားမျိုး
မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ

ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဖော် မသူတော်လုပ်မနေနဲ့ ကထွတ်ပီ..
ရှင့်ခကား ဘယ်သူမှလဲယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူကြီးကလည်း
ရှင့်ကို ဒီရွာကထွက်သွားဖို့ပြောမှာ
သေချာတယ်... ရွာသူရွာသားတွေ
ကလည်းရှင့်ကို မုန်း...

ကျွန်ုပ်လည်း မသေးမျှင်စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်တော့
သူကြီး အိမ်ဘက် သွက်သွက်ထွက်ခဲ့တော့၏။

သူကြီး ခြံဝင်းအတွင်းတွင်... သူကြီးသား
ဝါးစိန်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝါးစိန်
သူကြီးရှိလား
ကွ...

ရှိပါ့ရှိပါ့
ဟွန်း...

ဝါးစိန်ကား ကျွန်ုပ်ကို အထင်
သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ခပ်ငေါ့
ငေါ့ပြောကာ ထွက်သွားတော့
၏။

သူကြီးကား ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လိုက်သည် နှင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အတန်ကြာခိုက်ကြည့်
နေပြီးမှ...

ဪ... ခင်ဗျားပြန်လား
သေးသကိုးဗျ...

သူကြီးကလဲဗျာ...
ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်မလာ
လို့... ကျွန်ုပ်ကဘယ်ကို
သွားရမှာလဲလို့
အဟေး...

သူကြီးကကားကျွန်ုပ်ခကားကိုကရမပြု။ သူပြောချင်
သည်ကိုသာဆက်ပြောနေ၏။

လုပ်ပြန်ပြီ

အင်း... ခင်ဗျားဒီရွာမှာနေတာ
ကြာပြီဗျာ... နော်...

အဟင်း... သူကြီးကလဲဗျာ...
ကျွန်ုပ်ကဒီရွာမှာပဲမွေးခဲ့တာဟာ...
သိရဲ့သားနဲ့... ငါးစိန်မွေးတုန်းက...
တောင်... လက်သည်ပြေးခေါ်ရတာ
ကျွန်ုပ်ပဲဟာ... ဟင်း... ဟင်း

၁၃

အင်းဟုတ်တယ်
ဦးတွတ်ပီ..
ဟုတ်တယ်..

ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်ုပ်ပြောရမှာစိတ်မကောင်း
ဘူးဖြစ်နေတယ်..

ခင်ဗျာ...

ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်းပင်
ကျွန်ုပ်၏ ကိစ္စကားတောတွင်း
မှ အဖြစ်အပျက် နှင့် လုံးဝ
ပတ်သက်နေချေပြီ။

သူကြီး... ကျွန်ုပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမယ်..
ကျွန်ုပ်မဟုတ်တာတွေတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး
ယုံပါ..

ဒါဆို ပြောလေဗျာ...

အင်း... ဖွင့်ပြောလို့လည်း
မဖြစ်ဘူး သူကြီးရဲ့

ဘာဗျာ..
ဖွင့်မပြောနိုင်ဘူး
ဟုတ်လား

ဟုတ်တယ်သူကြီး... ပြောလို့
မဖြစ်ဘူး...

ကောင်းပြီလေ.... ဒါဆို
ကျုပ်က ပြောလို့ဖြစ်တာ
ပြောရတော့မှာပေါ့...

ခင်ဗျားယူလာတဲ့ပစ္စည်းက... ဘာပစ္စည်းလဲတော့
ကျုပ်မသိဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး ရွာကိုလူစိမ်းတွေရောက်လာတော့တာပဲ

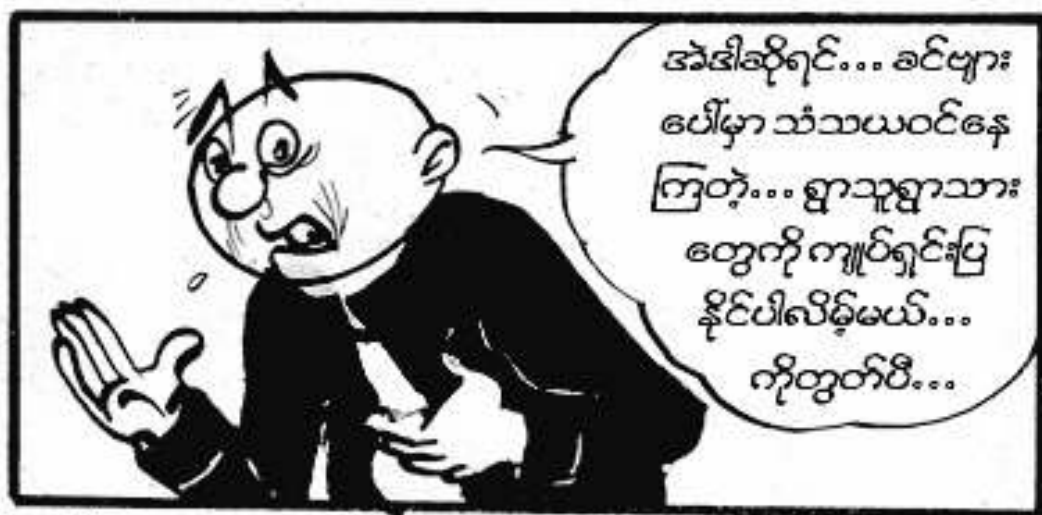
ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုခွင့်တောင်း
ပြီးတော့ ရွာကလူတွေကို
တစ်ယောက်မကျန်ရှာဖွေကြ
တယ်... အိမ်တွေကိုဗျာ အိမ်သာ
ထဲတောင် အလွတ်မပေးဘူး...
ရှာကြတယ်... ပစ္စည်းက သူတို့
ရဲ့ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းဆိုပဲ..

သူတို့ အပြောအရ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ကျုပ်တို့
ရွာသား ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲမှာတဲ့... ခုဆို ခင်ဗျားလဲ
ဝန်ခံတယ်ဆိုတော့ သူတို့ပြောတာသေချာ
နေပြီပေါ့ဗျာ...

ဒီတော့ အဲဒီ
ပစ္စည်းကို ကျုပ်လက်
အပ်ပါ ဦးတွတ်ပီ..

အဲဒါဆိုရင်... ခင်ဗျား
ပေါ်မှာ သံသယဝင်နေ
ကြတဲ့... ရွာသူရွာသား
တွေကို ကျုပ်ရှင်းပြ
နိုင်ပါလိမ့်မယ်...
ကိုတွတ်ပီ...

ကျွန်ုပ် အပေါ်ထားရှိသော
သူကြီး၏ ဓေတနာကို အားနာ
လှပါချိမ့်... သို့သော် ကျေးဇူး
ရှင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောသူအား...
ပေးထားခဲ့သည့်ကတိကိုတော့
မဖျက်လိုတော့...

မင်းမှာ သစ္စာ..
လူမှာကတိ..

ကဲ.. ဘယ်လိုလည်း
ဦးတွတ်ပီ...

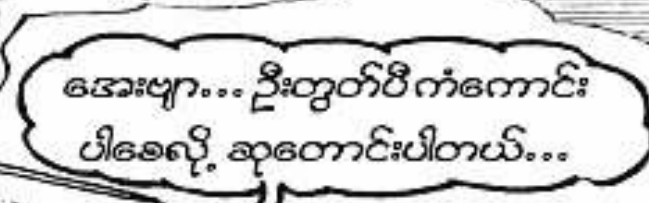
ကျွန်ုပ်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါတော့
သူကြီးရယ်...

တစ်နေ့ ကျရင်တော့ ဒီပြဿနာကို ကျွန်ုပ်
ရှင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်... ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့
ရှိပါတယ်... အဲဒါကတော့... ဒီပစ္စည်းဟာ
အဲဒီလူတစ်ခုရဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး
ဆိုတာပဲ...

အခု အချိန်မှာတော့
ရွာသားတွေ အထင်လွဲလည်း
ကျွန်ုပ်ခေါင်းငုံ့ခံရုံပဲ ရှိပါ
တော့တယ်...

အခန်း ၂။ ကျွန်ုပ်နှင့်မြွေနတ်သမီး၏မျက်လုံးများ

တော့လည်နေခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ပင် ကြာခဲ့ချေပြီ...
သားကောင်ကြီးကြီးမတွေ့ရသဖြင့် ရှာရင်းပွေ့ရင်း၊ ခြေရာ
ခံရင်းတောနက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုတွင်မှ...
ကျားပေါက်တစ်ကောင်၏ ခြေရာကို... ကျွန်ုပ် ခံမိတော့၏။

အင်း... ခြေရာကတော့
လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ...
ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲရှိလိမ့်ဦးမယ်..

ကျား၏ ခြေရာများကိုကြည့်ရင်း ကျားရှိ
နိုင်မည့် အရပ်ကို တွက်ချက်ခန့်မှန်း
နေမိ၏။

အလို... ဟိုခေါင်းတုံး
ကုန်းကုန်းကုန်းကုန်းနဲ့ ဘာလုပ်
နေပါလိမ့်...

အင်း

ကြည့်ရတာ လူကောင်းတော့ ဟုတ်ဟန်
မတူဘူး... သေနတ်နဲ့ ဆိုတော့ ငါ့ကို
အန္တရာယ်ပေးမယ့် ကောင်ထင်တယ်...
ဦးအောင် တွယ်မှ ဖြစ်မယ်..

ကျွန်ုပ်လည်း ကျားခြေရာကို ငဲ့၍ ကြည့်
ရင်း.. အသွား.. တစ်နေရာတွင်...

ကံကြီးပေစွာ.. ဘယ်အချိန်
ကတည်းကချောင်းနေသည်
မသိ။ သူ့ခန့်အတုပ်ဝယ် ကျွန်ုပ်
ကလည်းချော်လဲသည်မှာ....
ကွတ်တိုဖြစ်သွား၍သာ....
ကျွန်ုပ် ကျားပါးစပ်ဝယ်ပါ
မသွားခြင်းဖြစ်တော့၏။

